

[Energiministeren]

skal stå til ansvar over for folketinget, end der er i alle mulige andre aktionærers gøren og laden her i samfundet. Jeg mener nok, der ligger den dobbeltkontrol i forhold til virksomhedens almindelige drift, at aktionæren direkte er ansvarlig over for folketinget som sådant med den deraf følgende kritiske, løbende debat.

Hr. Hahn siger, at monopoltilsynet skal have samme indseende her som over for alle andre firmaer. Det spørgsmål er afklaret for cirka et år siden uden nogen som helst diskussion. Det er klart, at D.O.N.G. som et almindeligt aktieselskab med en væsentlig indflydelse på de dele af markedet, man opererer på, er omfattet af monopoltilsynet. Der er nul forskelsbehandling dér.

Når vi ser på naturgasområdet, er det jo direkte underlagt gas- og varmeprisudvalget, som har monopoltilsynet som sekretariat, så der er ikke nogen som helst særlig favorisering af virksomheden uanset ejerforhold dér.

Fru Lone Dybkjær siger, at der er taget stilling til selskabets udvikling gennem finansudvalget i stedet for gennem lovgivning. Her synes jeg nok, det kan være rigtigt at repetere, at naturgasaktiviteterne jo bygger på en lovgivning, hvori man tildeler dette firma en bestemt rolle og nogle bestemte opgaver. Olierørsaktiviteten er baseret på en lovgivning, der tildeler dette firma som aktieselskab med et datterselskab i den anledning en specificeret opgave, og når vi ser på oliehandelen, så ved fru Lone Dybkjær jo bedre end nogen anden i denne sal, at det er noget, som der er lovgivet om – også i detaljer og også med navns nævnelser for selskabet. Det, der bliver tilbage, er geotermisk energi. Det er der ikke lovgivet om. Det er nævnt ret specifikt i selskabets vedtægters formålsparagraf, og dér er der altså den kontrol, der specielt ligger i, at der skal bevilling til for at gøre sådan noget. Det betyder, at der også er et særligt tilsyn.

Når man spørger som fru Lone Dybkjær, hvad formålet skal være for D.O.N.G., ja, så er svaret, at det skal være det, der fremgår af selskabets formålsparagraf, som har været uændret gennem alle disse år, og som jeg for mit vedkommende heller ikke lægger op til ændring i. Der er derfor ikke den store uklarhed.

Så er der det mere substantielle spørgsmål, fru Lone Dybkjær vender tilbage til, nemlig

spørgsmålet om, at det vokser stykkevis og delt, og at der mangler en samlet stillingtagen til, hvad D.O.N.G. skal lave. Det er korrekt, og det er, fordi vi har ønsket, at disse opgaver skal løses med den metodefrihed, der ligger i, at det skal fungere som et selskab med normal markedsøkonomisk effektivitet og normale forretningsmæssige, smidige fremgangsmåder. Man har netop besluttet alle disse gange, at det skal være efter den metode, tingene tages op. Det betyder også, at der er svaret på, hvordan det fundamentalt set skal køre.

Jeg tror – for at gå videre med det spørgsmål – man må sige, at det ikke er muligt én gang for alle at gøre op alt, hvad sådan et selskab skal gøre og ikke gøre. Jeg tror simpelt hen ikke, det er sagligt muligt at lave en færdig liste over, hvad selskabet skal og ikke skal, og hvor meget det skal. Netop når man har valgt en forretningsmæssig fremgangsmåde, er det umuligt at gøre det fuldstændigt op. Det har jeg heller ikke fantasi til at forestille mig at fru Lone Dybkjær ville mene man skulle kunne. Det er selvfølgelig grunden til, at man ikke én gang for alle har lavet en højglanspoleret organisationsmodel og sagt: sådan skal koncernen være. Det ville ikke stemme overens med den smidighed, der ligger i, at vi gang på gang har valgt i folketinget – og eksplicit besluttet – at lade de og de opgaver løse under anvendelsen af en selskabsform. Det er jo ikke noget, der er foregået i gedulghed, disse valg, det er tværtimod noget, der har haft en særdeles bred tilslutning, når vi ser på afstemningstallene, hver gang disse beslutninger er truffet i folketinget.

Jeg er godt klar over, at fru Lone Dybkjær og andre mener, at der er en vis perceptions-mæssig træghed hos undertegnede på nogle af disse områder. Det vil jeg ikke afvise, men det kan også være udtryk for en vis overvejelse. Jeg opfatter det sådan, at der lå en nøgle til forståelse af fru Lone Dybkjærs vurdering af problemet i spørgsmålet, om det er en for »os andre« tilfredsstillende måde, det er organiseret på. Det er præcis for at imødekomme det problem, jeg har genoplivet forslaget om et repræsentantskab eller andre former, under hvilke man kan have en dyberegående indsigt.

Fru Lone Dybkjær er selv inde på en række forslag og understreger, at man fra de ra-